

[O. Mathiasen.]

værnet og andre militære problemer med adskillige, bl. a. også med forskellige ærede medlemmer af det høje ting. Ved et af disse møder blev der sagt til mig, at jeg ved lovforslagets første behandling havde gjort grin med hjemmeværnet. Jeg vil gerne her have lov til at sige, at dette ikke er rigtigt, hvad der også fremgår af det stenografiske referat. Sagen er efter min mening alt for alvorlig til, at der skal gøres grin med den. Jeg har ikke gjort det og agter ikke at gøre det.

Hvis den højtærede forsvarsminister med denne udtalelse, som jeg refererede, har ment noget i retning af, at vi i mit parti ved behandlingen af og diskussionen om hjemmeværn og andre militære sager bør stille os udenfor og ikke tage del i forhandlingerne, fordi vore argumenter intet som helst betyder, må jeg sige så stærkt, jeg kan det, at den går ikke. Den højtærede forsvarsminister kan lige så godt med det samme gøre sig klart, at socialistisk folkeparti er her i denne sal med 11 mandater. Vi er her, og vi agter at blive her, så længe vore vælgere giver os mandat til at være her. Vi vil ved enhver lejlighed, hvor militære problemer er til behandling, tage del i forhandlingerne og her fra den høje talerstol fremsætte de synspunkter, som vi finder rigtige, søge at modarbejde den militære oprustning, den militære galskab, selv om, ja, ikke mindst fordi samtlige øvrige partier går ind for denne galskab. Og dette gælder ikke mindst, når vi behandler den galskab, der efter vor mening er en af de største, hjemmeværnet.

Det er klart, at det i høj grad kan virke nedslående på det enlige mindretal i udvalget at stå alene over for den kompakte masse af 16 ærede medlemmer, som stiller sig ganske uforstående over for vore synspunkter. Der er imidlertid en ting, som jeg ikke undlader at gøre opmærksom på, den nemlig, at de synspunkter, vi gør gældende i denne sag, deles i hvert fald i det mindste af de næsten 150 000 vælgere, som gav vort parti tilslutning ved sidste valg. Jeg er endda overbevist om, at vi i denne sag har meget større tilslutning, end valget viste.

Dernæst er der noget andet, jeg gerne vil gøre en enkelt bemærkning om. I pressen blev det for nogle dage siden meddelt, at

arbejdskonflikten nu også havde fået virkning for hjemmeværnet. Der siges i denne pressemeddelelse, at hjemmeværnet kan blive årsag til uro, en uro, som hjemmeværnet ikke ønsker at give anledning til. Derfor er det blevet indskærpet, at der skal vises tilbageholdenhed med skydeøvelser i bebyggede områder, så længe konflikten står på. Der er udstedt totalforbud mod skydning uden for skydebanerne. Det vil altså sige, at hjemmeværnsledelsen blankt indrømmer, at hjemmeværnet kan virke provokerende på landets befolkning og under urolige forhold kan blive årsag til uheldige ting. Det er jeg ganske enig med hjemmeværnsledelsen i, og forholdet bliver så meget mere grelt, som § 29 siger, at hjemmeværnets personel har pligt til at opbevare våben og ammunition. Jeg må sige, at jeg billiger ganske det forbud, der er udstedt. Jeg kunne bare ønske, at forbuddet blev udvidet til også at gælde i en krigssituation. Der ville efter efter min overbevisning ske færre ulykker, hvis hjemmeværnet så blev inden for sine egne skydebaner.

Om kort tid kommer dette lovforslag til endelig vedtagelse i det høje ting. Alle ærede medlemmer undtagen socialistisk folkeparti synes at ville gå ind for det. At de konservative og venstre står bag forslaget, kan naturligvis ikke undre nogen. De to store gamle partier har aldrig lagt skjul på deres stilling til militæret, til forsvarssagen. En sådan stilling er der en vis konsekvens i, og det må man til en vis grad respektere. At de uafhængige også har fået mandater i det høje ting, gør ikke denne sag bedre.

Noget lignende må desværre siges om det socialdemokratiske parti. Den tid er jo for længst forbi, da socialdemokratiet ville afruste vort land. Det kan nok give en mangeårig socialist og antimilitarist anledning til bitre tanker at konstatere, at socialdemokratiet i dag synes mere militaristisk end det yderste højre. Forholdet er jo dette, at havde socialdemokratiet holdt fast ved afrustningstanken, så ville der i dag være stort flertal i det høje ting for at gennemføre en afrustning af Danmark. I stedet for står socialdemokratiet som ledende faktor i en militær oprustning, vi aldrig har kendt mage til i vort land. Med fuld musik har